

“Mireia i Carles no tenen allò que desitgen perquè no saben què desitgen”

Montse Banegas (Flix, Ribera d'Ebre, 1974), autora de la novel·la *Una dona incòmoda* (Proa, 2008), publica, a Proa també, la seva segona novel·la, *Dobles parelles*.

—La intenció era de trobar paral·lelismes entre una noia i el seu germà bessó pel que fa a les respectives situacions matrimonials, rutinàries?

—La intenció era de fer servir els dos personatges com a excusa per a parlar de la recerca de la felicitat. Utilitzo la vida d'uns bessons, Mireia i Carles, un noi i una noia, per a mostrar que aquesta recerca de la felicitat i aquesta insatisfacció que en un moment determinat podem sentir és un sentiment que va més enllà de si ets un home o una dona, i fins i tot de generacions. A més, em permet de jugar amb la idea dels bessons i veure si tenen vides semblants i senten i viuen les mateixes coses.

—La recerca de la felicitat va més enllà de generacions, però us heu de limitar a parlar de la dels bessons.

—La novel·la se centra en aquests dos germans que volten la trentena, però aquest neguit una mica existencial o insatisfacció vital em sembla que no és exclusiu d'aquesta generació i és extensible també a més edats. En aquest sentit el personatge de la mare és important.

—A la mare se li obre una vida plena de possibilitats perquè enviuada abans de fer-se vella i pot fer moltes coses, d'activitats diverses a viatges. Completat això amb la rutina dels dos matrimonis, cal deduir que és bo d'enviudar aviat?

—Em sembla que no se'n pot deduir això. Però sí que els anys et donen una mena de saviesa que et fa reconèixer que al final es tracta que has de viure amb tu mateix.

—Que no esperis que sigui l'altre que et faci feliç?

—Tant la Mireia com en Carles en tenen, de parella, i aparentment la seva vida és perfecta. Però l'amor no ho és tot.

—Però també diu que amb el matrimoni ni ell ni ella no aconsegueixen la plena satisfacció sexual i per això busquen unes altres relacions, o desitgen tenir-ne.

—Tots dos se senten insatsfets i neguitosos i intenten buscar solucions o viure coses més autèntiques. I per donar sentit a la vida busquen la relació amb uns altres.

TINA BAGUE/ARXIU

Montse Banegas publica la novel·la *Dobles parelles*, a l'editorial Proa.

—Per a reforçar que les vides dels germans són rutinàries, també són rutinàries i tòpiques les converses amb els amics, oi?

—Això és com ho perceben. En realitat, la vida que porten és plena de matisos, envoltada de bellesa i sofisticació, però no saben trobar-hi el gust. No tenen allò que desitgen perquè no saben ben bé què desitgen.

—Feu que el germà tingui por de ser pare per a accentuar la seva desorientació?

—Es pensa que tenir una criatura farà que aquesta vida que no el satisfà sigui permanent, que sigui la seva vida per sempre més. I li fa por això: que ja no tingui l'oportunitat de canviar-la.

—La insatisfacció sexual dels germans és perquè no han tingut la sort de trobar la parella ideal o per culpa del matrimoni?

—La intenció no era tampoc de satanitzar el matrimoni, pintarlo com una institució que mata l'amor. Com en la relació amb els

amics, el menjar o el beure, en la relació que tenen amb les seves parelles, encara que sigui perfecta, alguna cosa dins seu no s'hi conforma.

—El pis d'ella és perfecte, però la feina, no. Se sent marginada, no pot portar endavant els seus projectes. D'aquesta manera pot traslladar el neguit a la vida privada, no?

—Objectivament, la seva feina sí que és bona, perquè és interessant i li agrada, però es busca una mena d'enfrontament amb un company i potser sí que aquest fet fa que les coses no siguin a la feina com voldria i contribueixen a creure que la seva vida no és tan perfecta com es pensava.

—La contracoberta diu que la jove estudiant anglesa i el cambrer caribenc posen en dubte aquella pretesa felicitat perfecta. Però no és a l'inrevés, s'hi fixen perquè no els satisfà la vida que porten?

—També és veritat. Se'n pot fer aquesta interpretació. Però, com diu la nota, actuen com a deslloradors, fan que es precipitin totes dues històries. El fet que busquin aquests ideals del mulato espectacular i la joveneta gairebé adolescent és perquè realment els falta alguna cosa i busquen una cosa que els faci vius, que doni sentit a les seves vides.

Lluís Bonada